

opusdei.org

Predstavljanje knjige "Laura i Eduardo. Ljubavna priča"

Sveučilišna klinika u Navarri bila je domaćin okruglog stola na kojem je predstavljeno djelo "Laura i Eduardo: Ljubavna priča", posthumno djelo profesora Estebana Lópeza-Escobara. Obitelj i prijatelji podijelili su uspomene na ovaj uzorni par čiji je proces beatifikacije u tijeku u Rimu.

6.11.2025.

Par koji se ludo volio.

„Laura i Eduardo duboko su se voljeli i izgradili svijetao i radostan dom. Upravo se to predlaže kršćanskim obiteljima: brak koji tijekom cijelog života postaje svet, ljubeći se sve više svakim danom.“ Tim je riječima otac José Carlos Martín de la Hoz, ravnatelj Ureda za kauze svetaca Opusa Dei u Španjolskoj, sažeo život Laure Busce i Eduarda Ortiza de Landázurija.

Njegovo se predavanje održalo na okruglom stolu u Sveučilišnoj klinici Navarra, povodom predstavljanja posthumne knjige *Laura i Eduardo: Ljubavna priča*, koju je napisao nedavno preminuli profesor komunikologije Esteban López-Escobar. Događaj se također poklopio s mjesecom u kojem se na poseban način sjećamo svih vjernih mrtvih.

Guadalupe Ortiz de Landázuri, najmlađa kći para, i dr. Jorge Quiroga, bivši ravnatelj Odjela za internu medicinu klinike, sudjelovali su u događaju. Novinarka Cristina Alfaro moderirala je sesiju, kojoj su prisustvovali članovi obitelji, brojni prijatelji i ljudi koji su poznavali par o kojem se govori u knjizi, zajedno s mlađima inspiriranima njihovim primjerom kršćanskog života. Nakon biskupijske faze u Pamploni, kauza za beatifikaciju para trenutno se nalazi u Rimu.

Svijetao dom

Guadalupe je s prisutnima podijelila obiteljsku atmosferu koja je prožimala njezin dom, „karakteriziranu velikom slobodom i odgovornošću, ukorijenjenu u klimi povjerenja“. Prisjetila se da, iako gotovo da nije bilo granica, „postojala je samo jedna vrlo jasna: briga o mom malom bratu, Eduarditu, koji je

bio bolestan i trebalo mu je puno pažnje“.

Što se tiče odnosa između roditelja, naglasila je njihovo međusobno divljenje: „Moja majka se divila mom ocu, a on se divio mojoj majci. Nikada nije bilo međusobnih optužbi. To strahopoštovanje proizlazilo je iz dubokog razumijevanja i posebne intuicije, posebno kod moje majke.“ Kao primjer, ispričala je jednu domaću anegdotu: „Moj otac je puno putovao zbog posla; ponekad bi se vratio kući poslijepodne, i čim bi otvorio vrata, moja majka, a da ga prije nije vidjela, rekla bi mu: 'Eduardo, danas nisi jeo.'“

O svojoj majci je istaknula da je bila žena ispred svog vremena. „Studirala je farmaciju 1930-ih, bila je kulturna i vrlo otvorenog uma. I prije svega, vrlo dobrotvorna osoba.

Jednog dana okupila nas je sve kako bi nas zamolila da se subotom igramo sa sinom osobe koja nam je pomagala kod kuće, a koja je prolazila kroz vrlo teško razdoblje. To je bila lekcija koju nikada neću zaboraviti.“

Drugi primjer je onaj naše rođakinje koja je živjela izolirano u seoskoj kući i općenito je bila potištena. Razboljela se i došla u kliniku zahvaljujući intervenciji mojih roditelja. „Nakon godinu dana liječenja i života s nama, i zahvaljujući majčinoj brizi, ta sestrična je otišla oporavljena i spremna nastaviti studij, koji je uspješno završila. Udala se i živi sretno sa svojom obitelji.“

Ljubav ne poznaje granice

Dr. Quiroga se prisjetio da je „Don Eduardo“, kako su ga svi zvali, stigao u Pamplonu 1958. kako bi

promovirao novoosnovani
Medicinski fakultet i pokrenuo
Sveučilišnu kliniku u Navarri. „Uveo
je poseban način prakticiranja
medicine, koji je utjecao na cijelu
instituciju. Bio je liječnik s dubokim
znanstvenim znanjem i izvrsnim
dijagnostičkim vještinama.”

I, naravno, golemom ljubavlju prema
svojim pacijentima, što ga je navelo
da se potpuno preda. Kao primjer,
naveo je uobičajenu praksu: „Na
kraju dana, nakon što bi se
pozabavio svojom
korespondencijom, svaki dan bi
odlazio u sobu svakog pacijenta kako
bi im rekao laku noć, u pratnji
dežurnog specijalizanta. U nekim
slučajevima nije se radilo samo o
tome da se kaže 'laku noć', već da se
zaustavi kako bi se procijenio njihov
medicinski napredak.“

José Carlos Martín de la Hoz objasnio
je zašto su prije godinu i pol

posmrtni ostaci para premješteni u malu kapelu u Klinici: „Željeli smo ih zbližiti, učiniti ih dijelom našeg svakodnevnog života, kako bismo ih mogli moliti za usluge s uvjerenjem da za nas posreduju na nebu. Kao što znate, položeni su jedno pored drugoga, kao bračni par, jedno tijelo. Što je Bog spojio, neka nitko ne rastavlja.“

Dodao je da se u ovom postupku za beatifikaciju – koji se zajednički obrađuje – „molitve upućivaju paru“. „Kada se odobri čudo, bit će proglašeni blaženima; a kasnije, s drugim čudom, svecima.“ S osmijehom je ohrabrio prisutne da traže njihov zagovor: „Nemojte večeras ići u krevet bez da ih nešto zamolite.“

Konačno, prisjetio se i jedne anegdote iz procesa: „Kad smo zatražili otvaranje Eduardove kauze, Dikasterij za kauze svetaca nam je

rekao: 'Samo naprijed, proučite kako je uspio brinuti se za 500 000 bolesnih i istovremeno voljeti svoju ženu, djecu i prijatelje.'

Tijekom ispitivanja svjedoka, pitali smo to, a svi su rekli kako su se toliko duboko zaljubili jedno u drugo da su tu međusobnu ljubav mogli proširiti gdje god su se nalazili. Dakle, Eduardo koji se brinuo za bolesnu osobu i Laura koja se brinula za prijatelja davali su tu neizmjernu naklonost koju su oboje imali, pojačanu i ljudskom i nadnaravnom ljubavlju. Moguće je voljeti i biti duboko zaljubljen čak i dok je oboje zauzeto zahtjevnim poslom, jer ljubav ne poznaje granice.“

laura-i-eduardo-ljubavna-prica/
(1.04.2026.)